

Tots tenim un passat i la història del Teatre Victòria, a més de ser apassionant, està fortament arrelada al Paral·lel, ja que aquesta avinguda (situada actualment entre els barris d'Hostafrancs, Poble Sec i Raval) va ser, durant les primeres dècades del segle XX, l'epicentre del món de l'espectacle a Barcelona.

A principis de 1900, tot seguint les passes de París, s'hi van instal·lar diversos circs que, a poc a poc i a causa de la demanda del públic, van donar pas als cafès, als cabaret i als teatres fins a transformar els 600 metres de longitud - que antigament ocupava el Paral·lel en la popularment coneguda com l'avinguda del Teatre o la via del Pecat. Diferents segments de població hi conflueixen amb una mateixa finalitat: divertir-s'hi.

D'aquella època daurada, el Paral·lel encara conserva en actiu quatre dels principals teatres de Barcelona: el Victòria, l'Apolo, el Condal i el Molino (reobert després de 13 anys). D'altres com l'Español (que als 80 es va convertir en la discoteca Studio 54) romanen tancats a l'espera d'una propera reobertura. Mentrestant, l'Arnau (antic Folies-Bergère) no té previst tornar a funcionar. Pel que fa als teatres ja desapareguts cal destacar el Delicias, el Cómico (dedicat, entre d'altres disciplines, a la boxa), el Bataclan (freqüentat especialment per mariners), el Nuevo (que va convertir-se en el primer cinerama del país), l'Olimpia, el Talia i el Pompeya

Els orígens del Victòria es remunten a l'any 1890 amb la construcció del 'Pavellón de los Hermanos Soriano'. Va néixer com un barracot destinat a subhastes, però el 1905 s'hi va construir, adossat, un petit teatre que va anar adquirint protagonisme fins a convertir-se en un dels centres d'entreteniment més destacats del Paral·lel. Finalment, es va decidir edificar el Teatre Victòria, que va obrir les seves portes el 1916 amb una peça de vodevil en català, *La primera relliscada*, dirigida pel gran Josep Sempere (actor cabdal d'aquest gènere).

Als anys 50 al Victòria es van poder veure obres catalanes com l'*Auca del senyor Esteve* de Santiago Rusiñol o *Terra baixa* d'Àngel Guimerà; també s'hi organitzaven sessions infantils amb peces com els *Pastorets* o *la Ventafocs* de Josep Maria Folch i Torres, comèdies, sarsueles i concerts. Pel seu escenari, hi van passar grans intèrprets: Margarida Xirgu, Irene López de Heredia, Ernesto Vilches, Casto Sendra ("Cassem") i Mary Sempere.

El Teatre Victòria ha estat gestionat per diferents empresaris fins que el 1986 Tres per tres va assumir la seva gestió i programació. En poc temps, van aconseguir posicionar al Victòria com la sala de programació teatral amb més públic de l'Estat Espanyol. El 1992 va ser remodelat i reestructurat, convertint-se així en un dels teatres més segurs, funcionals i moderns de Barcelona amb una capacitat per a 1.224 espectadors